

ÉN-MI

Mester-ség

Jézus, Buddha, Krisna, a Zen mesterek, a mostani tanítók – például Tolle – mind ugyanazt mondták és mondják.

A tanítások és jelenkori életünk közti szakadék egyik oka lehet, hogy azt gondoljuk, csak a mesterek, tanítók képesek így élni, hogy mindez a megvilágosodottak kiváltsága. Hogy számunkra ez elérhetetlen, hiszen mi úgysem lehetünk ilyenek.

Ez a gondolat távol tarthat minket attól, hogy meglássuk, mennyire fontos szerepünk van egyénenként az egészben. Hogy mi magunk is szerves részei, tevékeny alkotói, formálói vagyunk ennek a folyamatnak. Olyannyira, hogy tulajdonképpen rajtunk áll, hogy milyen lesz a világ, milyen lesz a jövő. Hiszen, ha mindenki az egész szempontjából felelősen éli az életét, akkor az egész is így fog működni.

A szeretet, az odafigyelés, az önzetlenség nem a „mesterek” kiváltsága, hanem pont ezeken keresztül válhatunk mi is az élet mestereivé. (Gondoljunk csak Gandhi, Mandela, vagy éppen Ferenc pápa életútjára, munkásságára.)

Jelenkori feladatunk pedig pont az, hogy az emberiség egységét mindannyian alapvető tényként kezeljük és eszerint is éljünk.

Megvilágosodás

Létezik az egy pillanat alatt megtörténő megvilágosodás – sőt az az igazság, hogy az sehogy máshogy nem történhet, csak így!

Ez az a pillanat, amikor hirtelen rálátunk arra, hogy kik is vagyunk valójában. Hogy az ÉLET vagyunk maga! Hogy az a tér vagyunk, amiben minden formát ölt, majd szét hull, majd újabb formát ölt és újra széthull. Hogy az ÉLET – „amiben élünk mozgunk és létezésünk bírjuk”* – örök. Hogy a születés és a halál, így mi magunk is, csak részei vagyunk annak.

Ez valóban egy pillanat, de oda egy út vezet – annak az útnak azonban nem célja a megvilágosodás. (Ráadásul ez a pillanat sem tart örökké!)

A megvilágosodás nem lehet cél, hiszen ez valamit a jövőbe helyez, mintha az elérhetetlen dolog lenne.

Bárki, aki azt érzi magában, hogy valami nem teljesen úgy van, ahogy most látjuk, elindulhat az úton, a tudato-

* Apostolok Cselekedetei – 17,28

sodás útján. Ennek az útnak nem feltétele a tisztánlátás, nem feltétele a tudás, nem feltétele semmi. A kérdések megfogalmazása, a válaszok keresése is már maga az út.

Nem kell, és nem érdemes várni a megvilágosodást. Lehet és kell is egy lépést tenni: merni ránézni a dolgokra és nézőpontot váltani.

Nem kell arra várnunk, hogy megvilágosodjunk. Nem kell előbb megértenünk valamit, és majd akkor... Nem távoli nagy dolgok rejtik magukban a válaszokat. Azok bennünk vannak! Ám a „bennünk” nem azt jelenti, hogy mi vagyunk a középpont. Hiszen pont ez a problémánk és ebből az én-központúságból kell kilépünk. A „bennünk” az egységet, a mindenben benne rejlő közöset jelenti.

Jézus és mi

Mindent azonnal behelyezünk a saját világunkba.

Jézus – a Biblia tanúsága szerint – nem arról beszélt, hogy neki legyen jó, vagy ő hogyan lehetne jó. Nem az „én jó vagyok” és a „nekem legyen jó” vízióját adta az emberiségnek.

Mi mégis így értelmezzük.

Nem arra mutatott mintát, hogy önmagunkat hogyan valósítsuk meg, és arra törekedjünk, hogy a világ jónak lásson, és ezzel kitűnjünk. Nem azt a képet mutatta fel, hogy mindent birtokolni akarjunk. Nem azt mutatta meg, hogy egyéni érdekek mentén határozzuk meg magunkat, nem azt, hogy alá-fölérendeltségben éljünk, nem azt, hogy jóra és rosszra osszuk a világot, nem azt, hogy másokra kényszerítsük az akaratunkat, nem azt, hogy ítélezzünk, minősítsünk.

Olyanok akarunk lenni, mint Jézus, de nem élünk úgy.

Úgy akarunk hozzá hasonlóak lenni, hogy közben minden maradjon úgy, ahogy most van – főként magunkra figyelhessünk, minden úgy legyen, ahogy mi akarjuk, ahogy nekünk és mi szerintünk jó, minden vágyunk kielégüljön, mindenünk meglegyen és mindenünket megtarthassuk, amit már megszereztünk.

Kincs

Mindannyian keresünk, kutatunk. Ráadásul tulajdonképpen mindannyian ugyanazt keressük, kutatjuk. A problémánk azonban abból adódik, hogy nem jó helyen. A külső világban keressük, és ott – mivel ez a formák és az anyag világa – csak időlegesen találjuk meg. Ez az időlegesség hajt egyre tovább minket az újabb és újabb szellemi, érzelmi és anyagi kielégülés keresésére. Miközben mindezek mögött meghúzódik az, amit valóban keresünk.

Olyan ez, mint egy kincsvadászat. A kincsvadász is azért indul el, hogy megleglje a kincset. Azt gondolja, hogy a kincs lehetőséget biztosít számára. Lehetőséget a meggazdagodásra, arra, hogy megvásárolhassa azt, amiről úgy véli, hogy a hiányát pótolja, vagy hogy elismerést gyűjthessen be, ami embertársai körében valahova helyezi őt. A valódi célja azonban ezen túl van, bár erről lehet, hogy ő ott akkor mit sem tud.

Mi is tudjuk, hogy ott a kincs, még térképünk is van hozzá. Keressük, kutatjuk, megyünk az úton, ami oda visz, és közben annyira megszállottjává válunk a keresésnek, hogy nem vesszük észre a nyilvánvalót, hogy már rég ott van, amit kerestünk. Mi azonban egy általunk kitalált és megoldásnak vélt dolgot keresünk, és abban

bízunk, hogy ha majd meglesz, akkor megeléjük azt a boldogságot, amit szintén kitalálunk magunknak.

Az ÉLET – a valódi kincs – pedig ott van mindeközben, és arra vár, hogy végre észrevegyük. Pillanatonként megmutatkozik mindenben, a fákban, növényekben, az úton szembejövőkhöz, a találkozásokban, az ÉLET ezer jelében, sőt ha jobban figyelünk, abban a csendben is, ami bennünk van. Az az elképzelés, amit hordunk magunkban, az a kép, amit látni akarunk, azonban nem hagyja, hogy mindezt a csodát meglássuk és megéljük. Nem látjuk, ami ott VAN!

Mire érdemes figyelni?

Ne arra figyeljünk, hogy hogyan legyünk jók! Hiszen ez nem más, mint egy folyamatos vágyakozás. Vágyakozás egy elérhetetlennek tűnő állapot felé, ami így kitölt mindent, és elzár bennünket a pillanat valóságától, csodáitól. Sokkal érdekesebb arra figyelni, hogy milyen csodálatos dolog az ÉLET, mennyi lehetőséget rejt, és hogy ez a lehetőség nem csak bennem van elrejtve, hanem minden élőben, így aztán minden pillanat, minden találkozás lehetőség és kapu ennek a csodának a megnyilvánítására!

A folytonos elvárás magunk felé, az az adott pillanatnak nem a „tökéletes megélése”, hanem annak „tökéletlen létrehozása”!

Változtatás-elfogadás

Folyton vágyunk valamire, akarunk valamit, még többet, még jobbat, vagy éppen még kevesebbet. Folyton mások akarunk lenni. Minősítünk, kritizálunk.

Japánban a nők fehéritő krémet használnak, mert a fehér bőr az előkelőség jele. Mi barnítjuk magunkat.

Minden reklám, minden üzlet a más-ról szól, a többről, a jobbról.

Érdemes lenne elgondolkoznunk azon, hogy állandó jobbítási, változtatási szándékunk mögött mi húzódik meg... Mit is jelent az, hogy jobbnak kéne, kell lennie valaminek, valakinek? Azt, hogy most rossz? De ki szerint, és kinek? És mi lenne a jobb? Ki határozza azt meg?

A legnagyobb változás talán pont az lenne, ha nem akaránk változtatni, nem változtatnánk, hanem elfogadnánk.

Talán maga az elfogadás változtatná meg a világot.

Együtt-érzés

Az „együtt érzek veled” gondolata önmagában egy lépcsőfok ahhoz képest, hogy magamat érzem. Ugyanakkor benne rejtőzhet az elválasztás, leválasztás is. (Amenyiben az ÉN érzek együtt veled, az ÉN nagyszerűségemet emeli ki.)

Az együttérzés a bennünk lévő közös érzékelését jelenti és nem az elkülönülést.

A tudás nem egyenlő a gondolattal vagy az ideával. A tudáshoz jelenleg mély és fájdalmas tapasztalásokon keresztül vezet az út. Az akadályok leküzdése erősíti meg a hitet és az egység élményét.

Együttérzés nem alakulhat ki érzés nélkül, valamint annak megtapasztalása és megértése nélkül, hogy mindenki – ugyanúgy, ahogy én is – megszenved vagy megszenvedett valamit, és hogy ugyanazon út egy szakaszán áll vagy halad.

Minden tapasztalat az élet egy darabkájának tapasztalata. Annyi szín, annyi forma, annyi kis csoda, ahányan voltunk, vagyunk és leszünk. Nincs olyan élet, aminek ne lenne értelme, hiszen mindannyian az ÉLET meg-

nyilvánítói vagyunk. Mitől lennék én több, mint bárki más?! Ha többnek gondolom magam bárkinél is, pont a teremtés csodáját kérdőjelezem meg. A teremtés csodáját, ami azt mondja, hogy minden a helyén van, minden úgy jó, ahogy alapvetésében van. Ez persze nem zárja azt ki, hogy az úton a tapasztalások és a már megélt dolgok kapcsán ne lennének előrébbhaladók. De ez csak annyit jelent, hogy akik előrébb tartanak, azok ezzel a tudással rendelkezve segíthetik, felemelhetik a többiek állapotát. Ez nem jelent kiválasztottság-tudatot, vagy feljebbállást. Hiszen ez pont nem az. Ez a „minden és mindenki egy” tudása, ami elfogad és megért. Megérti, hogy minden szenvedés ennek a nem tudásából ered.

Az új gondolkodásban nem jelentkezik az elkülönültség érzése – az együttérzés így, ebben a formában értelmezhetetlenné is válik.

A valódi együttérzés, vagyis a SZERETET – a minden létezővel való egység élménye.

Egyesítés – híd

Az elme és szív összekötése.

Tudatosítani az érzéseket (életet) és érezni (élni),
amit tudunk.

Tudást vinni az életbe, és életet vinni a tudásba.

(Férfi-női energia egyesítése.)

Mit jelent embernek lenni?

Ha feltesszük ezt a kérdést, majd kicsit elmélyítjük magunkban, akkor azonnal ráébredhetünk legalább egy, mindannyiunkban közös dologra. Hiszen azt a tényt, hogy mindannyian az emberiség tagjai vagyunk, és a másik is – akivel ugyan lehet, hogy gondunk és bajunk van – ember, bárhogyan szeretnénk is, nem tagadhatjuk le. És ugyebár ez már önmagában is közös.

És ez nem is olyan kis dolog, mint elsőre látszik... Talán érdemes tovább is mélyíteni a kérdést, hátha meglátunk még egy-két izgalmas dolgot...

Szúnyog

Egy egészen apró lénnel, egy szúnyoggal való találkozásom keresztül tudom talán legjobban leírni, elménk egyik alapvető állapotát.

Félelmetes élmény volt...

Éjszaka... Zümmögés, zümmögés és zümmögés... Szúnyog... Megőrülök... Meg kell ölnöm!...

Nem csak magában ez az érzés volt rémisztő, hanem igazán az a tudatállapot, amibe kerültem. Nem tudom meddig tartott... Nem is ez a lényeg.

Képtelen voltam másra figyelni, csak az volt bennem, hogy NEKEM EZ NEM JÓ, nem bírok aludni, nem bírom a zümmögést... Ahhoz, hogy ez ne legyen, semmilyen más dolog nem jutott eszembe, csak az, hogy meg kell ölnöm... mert ENGEM zavar, NEKEM nem jó!

Ami félelmetes volt, hogy ebben az állapotban nem láttam semmilyen megoldást, más lehetőséget, sőt gyakorlatilag semmi mást nem láttam, csak azt, hogy NEKEM, nekem nem jó...

Aztán egyszer csak megjelent bennem, hogy... Jézusom! ...Mit csinállok?

...És vannak emberek, akik mindig ebben élnek! – Ebben a „nekem hogy jó”, illetve „hogyan nem jó” állapotban. Ebben az állapotban tényleg nem lehet látni semmi mást...

Teljesen kitölti az elmét!

Kinek a viszonya?

Ki lát milyennek?

Énünk, illetve amit annak gondolunk (öreg vagyok, szép vagyok, csúnya vagyok, okos vagyok stb.), tulajdonképpen azonosulások halmaza, melyeket gondolatokból, viszonyulások és ítéletek alapján alakítunk ki magunkról.

Mindig újra akar épülni, hiszen élni akar, így újabb és újabb gondolatformákon keresztül újra és újra fogalmazza magát. Ha keletkezik egy repedés, azonnal reagál és újra betölti azt. (Például most már vékony vagyok, vagy most már tudatos vagyok és így még okosabb, még különlegesebb vagyok, most már spirituális vagyok stb.).

Jelenleg gondolatformáinkkal azonosítjuk magunkat. Ki vagyok én? Kinek látom magam? Kinek, minek, milyennek szeretném látni, láttatni magam? Kiről vagy miről mit gondolok?

Kapcsolataink alapja egy nézőpont – az enyém. Viszonyunk az adott személyhez, tárgyhoz, helyzethez, egy (gyakran erős érelemmel is átszínezett) gondolat, egy vélemény – az enyém. Tehát minden, amit gondolunk magunkról, valakiről vagy valamiről, viszonylagos. Része csak az egésznek – töredék.

Hány világ közepe van?

Belső érzékünk tudja mi a helyes, mi a jó. Tudja, hogy a szeretet és a jó akarása – vagyis a jóakarat – az az érték, ami mentén haladni lenne érdemes. A megvalósításnál azonban történik valami. De mi?

Az, hogy magunkat tekintjük a középpontnak. A szeretetről, a jóról, a rosszról mi gondolunk valamit, és bennünk alakul ki valamilyen kép arról, hogy mit is jelent ez. Természetes, hogy mivel mibelőlünk indul ki, azt tartjuk jónak, rossznak, amit mi annak látunk. Saját élményeink, gondolataink, viszonyaink határozzák meg a világunk képét. Ez így természetes. Nem is kell elvetni ezt a képet, nem kell minősítenünk magunkat, csak itt és most egy pillanatig adjunk esélyt annak, hogy a világ közepe nem én vagyok. Ebben a pillanatban máris kilépünk a megszokott gondolkodásmódunkból, és teret adtunk a „lehet ez valahogy máshogy is” gondolatának.

A realitásokban gondolkozóknak is nyitott az út a megszokott kerékvágásból való kilépéshez. Hiszen ha én így gondolom, akkor valószínűleg a másik is a saját szemszögéből nézi a világot. De ha ez így van, akkor hány világ közepe lehet? Annyi, ahányan élünk ebben a pillanatban a Földön – és a személyek folyton változnak is, hiszen pillanatonként születik és hal meg valaki. Tehát, ha eljátszunk pusztán csak ezzel a logikus gondolattal, akkor is arra juthatunk, hogy valami nem stimmel.

Amikor a gondolkodásról van szó, akkor az egyik első dolog, ami eszünkbe jut, hogy mindenki másképp gondolkodik. Ez tény, de az is tény, hogy mindenki gondolkodik. És ha ez így van, akkor talán feltételezhetjük, hogy van bennünk valami közös, talán még odáig is elmehetünk, hogy a dolgok összefüggnek, és egységet alkotnak. De ha így van, akkor talán elengedhetjük az eddigi én-központúságunkat és ránézhetünk úgy a dologra, mintha azt az egész szempontjából néznénk. Máris kicsit más jelentést nyer a jó illetve a rossz. Hiszen amit az előbb még jónak gondoltam a magam szempontjából, az a másiknak nem jó, és amit ő annak gondolt, az lehet, hogy nekem nem lenne az.

És itt feltehetjük a kérdést: mi lenne az adott helyzetben mindenkinek jó?

Nézőpontváltás

Miért bántjuk és öljük egymást, miért nem megérteni akarjuk a másikat, az ő világát? Miért nem vesszük észre, hogy mindenki jót akar? Csak máshogy.

Ha bárkit megkérdezzünk, mit szeretne, nagy valószínűséggel – ha nem is konkrétan – a válaszai magukban rejtik annak a vágyát, hogy szeressék, elfogadják, odafigyeljenek rá. Olyan világot szeretne, ahol béke van, szeretet, ahol megbecsülik.

Akkor mégis miért van ez a sok harc, félelem, rosszindulat ilyen erővel jelen? Ha mindenki erre törekszik, miért élünk így, ahogy élünk? Ha mindenki ugyanarra vágyik évezredek óta, hol lehet a gond?

Talán ott, hogy mindenki a saját szemszögéből nézi azt a világot, amiben élni szeretne. A világ aszerint lenne jó és szép, ahogy én elképzelem, ahogy én gondolom. A közepén Én állok. Nekem legyen jó, engem szeressenek, fogadjanak el stb.

Mi lenne, ha a gondolkodás kiindulási pontján változtatnánk?

Mi lenne, ha én fogadnék el, szeretnék, figyelnék oda a többiekre, becsülném meg a másikat, teremtenék békét?

Csak úgy egyszerűen tisztelném a másokban az embert?!

Átalakuló kérdés

*Saját magamon át látom a világot, (az egységet),
vagy az egységből látom a világot, saját magamat...?*

Éljük hétköznapi életünk. Aztán egyszer csak – talán valami krízis kapcsán, talán csak úgy, esetleg egy esemény, egy találkozás kapcsán – egy hang megszólal bennünk, és onnan kezdve azt érezzük, valami megváltozik, valami furcsa dolog nem hagyja, hogy az eddig annyira megszokott módon lássuk a világot. Valami megkérdőjelezi bennünk az eddigi tevékenységeink, reakcióink értelmét.

És elindulunk a hang felé, amely nem hagy nyugodni. Feltesszük a kérdést, hogy „ki is vagyok én?”. És elindulunk az önmegismerés útján. Keressük, kutatjuk a választ, nagyon sok energiát és időt fordítva önmagunk megismerésére, hibáink kijavítására.

És mégis, valami még mindig nem működik.

Miért?

A „ki vagyok én?” kérdés mindenképpen közelebb visz az élet megértéshez. Ugyanakkor ez a kérdés – ha célunk a valódi megértés –, egy ponton túl magában rejthet egy csapdát is.

A csapda pedig önmagunk megismerésének öncélú mivoltában rejlik. Az öncél – ami egy ideig ugyan visz

az úton, de egy idő után beszűkít –, a saját életem saját magáért való jobbá tételét jelenti itt.

Ha tovább szeretnénk lépni, akkor meg kell értenünk, hogy az „ismerd meg önmagad” nem saját magam (vagy közvetlen környezetem) folytonos boncolgatására, jobbá tételére vonatkozik.

A delphoi intellem valójában a legbelső, mindannyiunkban közös, a minden létező mögött meghúzódó minőség (az ÉLET, az EGY, a CSEND, vagy ki miként nevezi) megismerését, elfogadását jelenti.

Az egyik segítség az öncél meghaladásához, a jó kérdésfeltevésben rejlik. A mi az élet, mi a halál, mit jelent embernek lenni, mi a célja létezésünknek, és mi az emberiségnek – típusú kérdések tágabb teret nyithatnak a megértéshez.

Ha megértjük, hogy minden mindennel összefügg, ráébredhetünk, hogy az a kérdés, hogy „ki vagyok én?”, önmagában egy ponton túl értelmezhetetlen. Ráébredhetünk, hogy azon egyedi tulajdonságok, energiák, amelyekkel rendelkezünk – és amelyeket önismeretünk során már megismerhettünk – a nagy egész részei. Ráébredhetünk, hogy ezek tulajdonképpen a legeslegbelső, a mindenkiben közös kibontakoztatását, megnyilvánulását segítik.

A „ki vagyok én?” kérdés értelme így átalakul, és előtérbe kerül a szolgálat, amire hivatva vagyunk.

Élet-öröm

*Helyzeteket, problémákat teremtünk,
hogy tudjuk, hogy vagyunk.*

Mindennapjainkat helyzetek és problémák sora, majd azok megoldása teszik ki. Ezeken keresztül vagyunk képesek megnevezni magunkat, ezekkel azonosulunk, illetve ezt nevezzük az életünknek, sőt magának az életnek.

De az ÉLET valóban ez? Problémák halmaza?

És egyáltalán valósak ezek a problémák?

Nem lehet, hogy problémáinkat mi magunk gyártjuk, teremtjük?

Ma a szenvedés – a mély érzelmek, a drámák, a megélt tragédiák, a nehéz munkával megszerzett javak (és itt kulcsszó a „nehéz”) – határozzák meg létezésünket.

Amit ma értékesnek tartunk, amögött mindig van valami súly, nehézség.

(Például mély kapcsolatnak nevezzük azt, amikor valakivel hosszan és gyakran tudunk beszélni a szenvedéseinkről, gondjainkról, bajainkról, képesek vagyunk elmerülni ezekben a problémákban – együtt szenvedünk.

De valóban ez a mélység? Vagy talán az is lehetne az, ha megengednénk magunknak, hogy ne ezekben, hanem az ÉLET csodálatos voltában merüljünk el?)

Jelenleg a szenvedés, a fájdalom indít az együttérzésre, ez adja most a közös hálót, a közösség-érzést.

Lehetne ez az öröm, a boldogság, a béke érzése is.

Mi lenne, ha csak egy percre megfordítanánk az eddig használt képletet, és azt tudnánk gondolni, hogy az ÉLET maga csodálatos és gyönyörű! És mi azt a hatalmas ajándékot kaptuk, hogy ennek a csodának részesei lehetünk, sőt mi magunk is megnyilvánítjuk (megnyilváníthatjuk) ezt a csodát!

A világ fantasztikus és sokszínű! Annyi, de annyi szép és jó dologgal van tele! Erre figyeljünk! Ezt erősítsük!

Mi lenne, ha a probléma-központúságból átlépnénk az öröm-központúságba?

Mi lenne, ha ÖRÖM-ben élnénk, az ÉLET-ÖRÖM-ében?

És mi lenne (lehetne), ha mindezt a gondolatot és képet nem csak egy percre tartanánk itt...?

Képes-ség

Ha meglátjuk, hogy gondolatformák (minták) szerint élünk, akkor már azt is látjuk, hogy képesek vagyunk, kilépve magunkból, máshogy máshonnan is látni, és eszerint újragondolni a dolgokat. Tehát képesek vagyunk mást teremteni, vagyis teremtő képességünk van.

Mindez erősítheti elfogadási képességünket is, hiszen megláthatjuk, hogy a többi ember is ugyanígy, gondolatformák szerint él. Legfeljebb – sőt nagy valószínűséggel – más az alapja, mint a miénknek.

Az önzés világa nem számolható fel önzéssel

*Gonoszság nem létezik, csak önzés,
illetve ki nem látás magunkból,
a magunk igazságából, a magunk köréből.*

Folyamatosan falakat építünk magunk köré. Nem merünk ráhagyatkozni arra, amit pedig legbelül érzünk, hogy minden mindennel összefügg, nem létezhet egymás nélkül, hogy egyek vagyunk, csak más-más megnyilvánulásban, összetételben, és hogy ugyanannak az EGY ÉLET-nek vagyunk a részei.

Rajtunk múlik, hogy ez az élet milyen. Ha önzően éljük, elmondható, hogy önző. Ha önmagunkat az egységbe helyezve szemléljük, és aszerint cselekszünk, akkor világunk önzetlen, szeretettel teli lesz. Tulajdonképpen már az is, csak nem veszünk róla tudomást, nem eszerint élünk, és így újragyártjuk, teremtyük a szenvedést és a problémákat.

Ebben nincs semmi lila köd. Ez maga a valóság.

Az egy-ség színei

Az ÉLET csodálatos! Formák, színek játéka!

Itt a Földön, az anyag világában, ez az EGY ÉLET sok-sok formában mutatkozik meg. Sok-sok darabkára (különböző élet-formákra) bomlik szét, de mindig megtartja belső egységét. Mint a fehér fény, ami ha megtörik egy prizmán, színekre bomlik, de megtartja fény jellegét.

Egyéni színeink ennek az EGY-ségnek a színei.

Mi emberek folyamatosan ennek az egységnek az újbóli megélésére törekszünk.

Ez a törekvés állandó és közös bennünk. Igazán erre vágyunk. Mindenki ezt keresi mindenben (van, aki még tudattalanul és van, aki már tudatosan). Ezt keressük magunkban, kapcsolatainkban (párkapcsolat, család, barátságok), közösségekben, a természetben, a tárgyasult világban.

Tulajdonképpen az egység újbóli megélését, boldogságát keressük.

A problémánk az, hogy a különbözőségekre koncentrálnunk, és nem erre a közösre.

Igaz, hogy látványra, érzetre nagyon különbözőek vagyunk, nagyon mások a gondolataink, érzelmeink, más az alakunk, a formánk, de mindannyiunknak vannak gondolatai, érzelmei, és van alakja, formája. Különbözőségeink pont azt bizonyítják, hogy milyen sokszínű a világ. Nem a különbözőség a lényeg, hanem a sokszínűség. Mi minősítjük így vagy úgy a dolgokat, mi viszonyulunk hozzájuk valahogy – ez okozza, hogy tőlünk különbözőnek látunk mindent. Minden, ami a világon van, külön-külön kis csoda, az ÉLET megnyilvánulásának csodája, ünnepe.

...Ha különbözőségeinket nem különbözőségnek, hanem sokszínűségnek látnánk...

...Ha a másik életét, gondolkodását, érzelmeit nem minősítenénk, csak a sokszínűség egyik színeként látnánk...

Mindenkiben jelen van a jó akarása. Erre kell koncentrálni, ezt kell erősíteni, ezt kell kibontani, kibontakoztatni.

Ha a közösben hiszünk, az EGY-ségben, akkor azt keressük és látjuk meg mindenben, ha a különbözőségben, akkor azt.